

hvoraf man vil se, at den højtærede Udenrigsminister har citeret mig alt for ufyldstgørende; jeg udtalte nemlig saaledes til Slut: „Hvis vi i dette Øjeblik gik til en international Retsafgørelse, er det ganske klart, at vor Suverænetet over hele Grønland vilde blive anerkendt af den internationale Ret, Forbundsraadet, eller hvem der skulde træffe Afgørelse i saadan en Sag, efter den Maade, hvorpaa den var blevet forberedt. Nu ligger Ihlens Erklæring klar og tydelig og er forbindende for Norge ethvert Sted, hvor en Retsafgørelse skulde træffes. Naar 20 Aars Stridigheder mellem Norge og Danmark paa Grundlag af denne uklare Overenskomst er kommet imellem, er Ihlens Erklæring blevet til en gammel og visse Ting, som ikke har den Betydning, som den har nu. Derfor tror jeg, at vi skal holde paa den Ret, vi har gennem denne Erklæring. Ad den Vej vil vi sikkert naa til et bedre og venskabeligere Forhold til Norge, end naar vi ved en urimelig Eftergivenhed giver Norge det Indtryk, at Danmark er en Nation, man kan byde alt.“

Jeg har altsaa saa klart og tydeligt, at det umuligt kan misforstaas, sagt: Vor Stilling til Suverænetetsspørgsmaalet er stærk nu, saa længe vi ikke har vedtaget Overenskomsten. Dette burde den højtærede Udenrigsminister have tilføjet, naar han vilde citere mig.

Jeg kommer saa til et andet Spørgsmaal: hvorledes vi bedst bevarer det rolige og venskabelige Forhold til vort Broderfolk Nordmændene i Fremtiden. Alle de smukke og sande Ord, som den højtærede Udenrigsminister udtalte angaaende Værdien af, at Broderfolk og Nabofolk som det norske og det danske Folk lever i god Forstaaelse med hinanden, kan jeg fuldt ud tiltræde. Jeg har selv med den største Glæde deltaget i de skandinaviske Ministermøder i hele Krigsperioden og har en tydelig Fornemmelse af, at netop det gode og venskabelige mellemfolkelige Forhold i Skandinavien den Gang virkede til at skabe nogen Tryghedsfølelse i de tre nordiske Riger i Krigens allervanskeligste Tid; og jeg vil i Sandhed ganske overordentlig nødtigt, at der skulde ske noget Brud paa det gode og venskabelige Forhold til Norge.

Men jeg tror ikke, at man fremmer det venskabelige Forhold til Norge ved Eftergivenhed i denne Sag i et saadant Omfang, som der er Tale om ved den foreliggende Overenskomst. Hvis vi skulde tilfredsstille dem, der har ført an i Norge i denne Sag, skulde vi opgive hele Grønland og overlevere

det hele til Nordmændene, for før vil de ikke paa dette Punkt være tilfredse; og de, der har ført an i Norge, vil ikke en Gang være tilfredse, hvis de har faaet hele Grønland, saa har de endogsaa mere vidtgaaende Ønsker. Jeg tror, vi maa gaa en anden Vej, jeg tror, vi maa gaa den Vej, at vi maa rette vor Fejl dér, hvor den ligger, erkende den og rette den. Vor Fejl er Udstedelsen af Cirkulæret af 10. Maj 1921, ved hvilket vi uden nogen som helst rimelig Grund erklærede, at hele Østgrønland var monopoliseret. Det maa vi ophæve i et saadant Omfang, at alle gennem Aarene hævdede norske Erhvervsinteresser, som alle udelukkende er knyttet til Nordøstgrønland, derved bliver anerkendt.

Og naar vi saaledes har vist, at vi vil handle retsindigt og i god og broderlig Aand overfor Nordmændene, maa vi ogsaa have Lov til overfor dem bestemt at hævde det, der er vor Ret, nemlig Suveræneteten over hele Grønland, som foruden af mange andre Magter udtrykkeligt og gentagne Gange er anerkendt overfor os af Norge gennem Udtalelser af den norske Udenrigsminister Ihlen i 1919. Hvis vi saa ikke kan faa dette anerkendt paa nogen anden Maade, maa vi have det anerkendt derigennem, at vi faar en retslig Afgørelse af Spørgsmaalet.

Den højtærede Udenrigsminister talte særdeles smukt om, hvor vigtigt det er, at Freden bevares, ikke alene her i Skandinavien, men hvor smukt det ogsaa er, at de skandinaviske Lande, skønt smaa i Verden, har kunnet give de store Stater et Eksempel paa en fredelig Løsning af betydelige internationale Mellemværender. Jeg kan fuldstændig tiltræde dette, men maa tilføje, at Grundstenen til hele Verdensfredens Bygning er Indførelsen og Brugen af et internationalt Retssystem. Det er derfor særdeles lykkeligt, naar vi her staar med en Strid overfor Nordmændene, som rejser Spørgsmaalet om, hvorvidt vi virkelig har Suveræneteten over Grønland, at der er institueret et internationalt Retssystem, og baade Norge og Danmark er Medlemmer af Folkenes Forbund og underkastet den Jurisdiktion, som udgaar fra Folkeforbundets Domstol i Haag, saaledes at vi dér, hvis vi ikke kan blive einge om en Voldgift, kan faa paadømt dette Spørgsmaal og derved faa det afgjort paa en retfærdig Maade, en retlig Maade, og med det samme komme et Skridt videre i Brugen af det internationale Retssystem. Det kan ikke efterlade nogen som helst Bitterhed hos Nordmændene, at denne Strid mellem Norske og Danske afgøres ad retslig Vej, det er en ærlig, ret-